

Marno János

# A semmi haszna

A nő a sötétben tovább nő. Én  
ezt nem bírom tovább. Erőmön felül  
gyötör a félelem, hogy beteljesül,  
amitől félek. Hogy rémebédre  
ébreszt a húgom vagy a nővérem, vagy  
ha ő sem, az anyám; az asztalon  
ismerős hangyák cipekednek neon-  
fényben, a morzsák szürkésbarnák, mint  
a porzsák, amikor épp ürítheted.  
Megdöglök mindenki, és megdermed  
egy időre, mikor az időnek már  
nem látod semmi hasznát. Semmi haszna  
baszni többet. Kárát sem látod persze.  
Hámlanál, ám annak is mi értelme,  
ingatni a fejet, hátha van még  
hova visszabóbiskolni. Vizes talppal  
rálépni egy leszakadt vezetékre  
vihár után. Hátha ez az utolsó  
ötleted. Ölebemmel az öledben.  
Erőmön felül tartom az asztalon  
a szemem, s ha szemgolyóm beletörik,  
ugyan az asztal mért ne repedne meg.  
A nyári napfény ma leveleire  
hullna szét, momentán nincs merszem szóba  
elegyedni a hangyákkal sem, gyöngy  
betűkkel kezdtem, s ma már a hangyákat  
böngészem; hölgyemet gyöttri a bánat,  
mivel előzőnlötték a lakását,  
s jobb híján az az ötlete támadt,  
irtani fogja őket. Mérget szór rájuk,  
s a hullásuk láttán a könnye is hullhat  
utánuk, a sírás gyógyít testet, lelket.  
Ezért gondolják sokan, hogy meggyógyul,  
akit sírba tesznek. Szeretnél tagja  
lenni ennek a sokaságnak? Minthogy  
a nő a sötétben mindent benő, úgy  
sincs nagyon másmit tenned, rossz volt lenned,  
egyéb híján újabb terved: a záróizom  
felcserélése zéróizomra.



# TD-emlékhang

Ha egyszer lejtőre kerültél,  
már a lejtő sem megy könnyen neked.

## Kár elkapkodni

Kár volt elkapkodni ezt a torna-  
tervet. Beengedni a hangok közé  
a cinikusnak ható felhangokat,  
s nem tisztázni elébb, ami mindennél  
előbbrevaló, hogy a halálnak is  
megvan a maga létjogosultsága.  
A húgom hálóingben suhant ki  
a fagyközeli hidegben a sírkertbe  
hajnalban, s a rákövetkező  
hajnalban ott fulladt meg egy elfekvő  
padlóján a zavarodottak kór-  
termében. A szem, minthogy a lélek  
tükre, elhomályosul, mielőtt  
megtörne, a véleményét hirdető

száj felől. Látni az örök szürkeséget  
előre – szavamat el-elakasztva. S ha  
csuklanom kell, az a legidegesítőbb.

## Hiszen te

tiszta kosz vagy!, mondja a falusi  
tanítónő a klottgatyás alsósnak,  
és büntetésből leíratja vele  
hússzor: TISZTA KOSZ VAGYOK. A kisfiú  
belezúg a tanítónénibe,  
aki lehetne a nővére is  
akár, akinek az ágya felől  
éjjelente elindulnak feléje  
a keresztspókok. In aeternum amen.

## Utószó

Érted is szól a harang,  
meg nem is érted, mit szól  
hozzád a harang.

# Capriccio

(átirat)

Itt lógok leplezetlenül a klozet-  
ablakban. Számban egy szivarbarna  
sajtosroló csonkja, nem vagyok hülye,  
tudom régóta, hogy mindennek vége.  
Roló vagy spaletta – régi álmom:  
az ablak előtt egy férfi háta,  
magasba emelt karjai széttárva,  
hajnaltájban. „Cseréljünk nemet!”, mondja  
egy nő a hangjátékban, mire a nő  
hangján szólal a férfi: „Rendben, rám  
tehénkedhetsz, s akkor a végén még  
tejelhetsz is nekem.” Minek tettessem  
tovább az alvást. Hangya-cohorsok csorognak  
fel s alá a szemem sarkában, hiába,  
szorgosan korhad az ablak keretfája,  
az ablak zsanérja kiszakadóban.  
„Zsúfoltan vagyunk.” – ásítja unottan  
a nő, ám a férfi erre sem ugrik, nem  
árulja el a nevét. Álmomban gyerek  
vagyok még, másfél éves, a spalettát  
nyitni vagy csukni ágaskodó szivar  
nem fest többnek olyan szűk ötvenesnél.  
A mai szememmel mérve. Amit most  
fogok lehunyni, vagy soha többé.  
A hangjátékban ajtó csukódik,  
a lihegés szaggatott sípolássá  
szűkül, elég a hallgatózásból.  
Ha horkantássá mélyül a gyönyör, azt  
csak a fülem sínyli meg, eldugul  
tőle, tompán csattog a fülemüle hajnalban,  
öblítővíz zuboghat a falban,  
megindult a faluban az élet.